

El cas de Perpinyà. Un altre candidat que podria mantenir-se al capdavant del seu ajuntament és Joan Pau Alduy. A Perpinyà, el batlle es diu Alduy des de l'any 1959. Paul, el pare, va passar el relleu a Joan Pau, el fill, l'any 1993. Mentrestant, J. P. Alduy ha passat de la UDF, partit del pare, a la UMP. Després de gairebé mig segle de *dinastia*, els polítics d'esquerra de Catalunya Nord voldrien el canvi. Tots, doncs, es retroben contra el batlle de la UMP. Tots, però, desunits. A inici de desembre, Jacqueline Amiel-Donat, la protegida de Christian Bourquin, era designada pels militants socialistes de Perpinyà per encapçalar la llista del PS, en la qual trobem el Partit Comunista, Lluita Obrera i Esquerra Republicana de Catalunya Nord. Tanmateix, la llista d'esquerra va ser objecte d'una publicitat no desitjada quan es van fer públics els possibles vincles del François Coll, número 2 de la llista, amb l'extrema dreta i el franquisme. Finalment, Pierre Esteve (PS) va prendre la plaça de Coll, expulsat. Per una altra banda, Jean Codognès, després de perdre les eleccions internes al PS, va decidir d'encapçalar una llista dissident, en la qual fa aliança amb alguns centristes i amb CDC Nord. La Lliga Comunista Revolucionària, el Modem i el Front Nacional també presenten, cadascun, una llista. En aquest panorama borrós, i amb la desunió de l'esquerra, la llista del batlle sortint té el camí tot traçat. A Perpinyà, el batlle es podria dir Alduy fins el 2014.

Pere Habet

una gran part de l'espai mediàtic reservat a la política local. L'interès per les cantonals és, doncs, tan limitat com les competències d'aquesta institució. Efectivament, malgrat tenir un paper important en l'acció social i sanitària, a la qual dedica prop de 60% del pressupost, el Consell General es limita a unes funcions administratives en diversos àmbits com ara el transport, l'educació o el turisme. De fet, són molts els candidats que aposten per una descentralització de les competències, de l'estat cap als consells generals i regionals.

Sarkozy dirigeix els seus cap al precipici

Les eleccions municipals que es fan a França els dos diumenges vinents poden significar un punt d'inflexió en l'hegemonia de la dreta que encapçala el president Nicolas Sarkozy. De fet, aquests darrers mesos el suport al president ha decaïgut ostensiblement, com també la seva popularitat.

El 9 i el 16 de març el francesos escolliran els seus alcaldes. En dues voltes, tal com ho vol la llei electoral. Deu mesos enrere, el 6 de maig del 2007, Nicolas Sarkozy fou votat pel 53% dels electors i es disposava a dirigir un seguit de reformes que semblava que tenien un ampli consens: la de la unificació de l'edat de jubilació de tots els treballadors, la de l'autonomia universitària, la dels serveis mínims en cas de vaga, la dels suburbis, la de la multireincidència, la de les relacions entre Església i estat. A mesura que les anava engegant, la popularitat del president augmentava i el mes de setembre un 69% de francesos li aprovava les iniciatives i la gestió. Cinc mesos més tard només un 38% li donen suport i molts candidats de dreta a les municipals es presenten amagant les sigles del partit a què pertanyen —la UMP de Sarkozy— i

eviten d'aparèixer en cap fotografia al costat del president. Què ha passat?

El miratge sarkozista s'ha anat desfent a partir d'una successió d'errors: convidar durant cinc dies a París un dictador, el president libi Moammar al-Gaddafi; perdre els nervis davant les càmeres, insultar el seu portaveu i també uns ciutadans que no li volien donar la mà —“fot el camp, pobre imbècil!”—. A banda, també li pesa el fet de no haver presentat ni una sola mesura convincent per a millorar el poder adquisitiu dels ciutadans; enfrontar-se amb el Consell Constitucional en pretendre de fer votar una llei amb efectes retroactius; posar en qüestió el laïcisme; voler ser el protagonista de totes les iniciatives fins al punt de llançar-les sense avisar els ministres del ram: cas de la supressió de la publicitat a la televisió pública o de la conversió de cada alumne de deu anys en guardià de la memòria d'un altre nen jueu exterminat pels nazis; una vida privada massa pública i poc conforme amb la majestat que la tradició reclama dels presidents de la República francesa: iots i avions privats *deixats* per amics milionaris, divorci exprés de la segona dona —Cecilia— i matrimoni exprés amb la cantant i *ex-top model* Carla Bruni, augment del salari presidencial d'un 170% i, per acabar-ho d'adobar, gaudir de caps de setmana de nou-ric.

Temor entre els candidats. Enmig de tot plegat, ara per ara, els batlles de dreta temen ser derrotats àmpliament per una esquerra sense programa i sense líder. Sarkozy, el mes de gener passat, va considerar “absurd” negar el caràcter “nacional” de les eleccions municipals. Per a ell es inimaginable cap batalla electoral en què no tingui el paper de cap dels exèrcits. Però a París ja no val la pena d'anar al front, perquè Bertrand Delanoë ho té guanyat. A Lió, on l'ex-ministre Dominique Perben semblava poder guanyar havent-se associat amb els centristes, el globus de l'esperança

El president francès, Nicolas Sarkozy, toca la banya d'una vaca durant la visita a una fira agrícola que es va fer a París la setmana passada.

s'ha desinflat: el socialista Gerard Collomb hi serà reelegit. El pitjor es que pot passar a ciutats on ara mana la dreta: Bordeus, Tolosa, Marsella, Estrasburg, Angers, Orleans... Totes són en perill a causa del voluble humor de la ciutadania.

Si el 9 i el 16 de març es confirmen els pronòstics més pessimistes per a la dreta, llavors pot passar de tot. La cosa més lògica és que la UMP reclami protagonisme i exigeixi de Sarkozy un ritme legislatiu més tranquil i, sobretot, lleis més ben preparades pel govern; que reclami també el final de la política dita d'obertura, és a dir, que es posi fi a la participació a l'executiu de personalitats procedents del socialisme; que demani els caps d'uns quants consellers del palau de l'Elisi, un seguit de personatges -Claude Guéant, Henri Guaino, Emmanuelle Mignon, Georges Marc Benamou, etc.- que constitueixen el govern real del país i porten sovint una política paral·lela i contrària a la del govern.

Les municipals serviran per a comprendre definitivament si Sarkozy conserva encara el seu nas polític i accepta la necessitat de deixar que els altres -els ministres, però també les institucions de l'estat- tenguin dret a la seva quota de poder i responsabilitat -un repartiment de poders que el protegiria de l'extraordinari desgast a què el sotmet el fet de voler ser al centre de tot-, o bé si el seu ego inflat com un globus li impedeix de veure i comprendre la realitat. Hi ha moltes pistes que fan pensar que la inestabilitat psicològica de Sarkozy -des de l'explosió de tics fins a les seves declaracions imprudents- es va inventar la Unió Mediterrània sense encomanar-se a Déu ni al diable- passant per la seva ridícula necessitat de *venjança social* -els *nous-rics* contra les *mil famílies* de tota la vida- pot portar aquesta presidència cap a un carreró sense sortida, una crisi d'una nova mena.

Els socialistes s'equivocaran molt si mal interpreten els probables resultats

favorables de les municipals. És cert que poden ser la prova de la fragilitat del poder presidencial, que permeten de crear nuclis de contrapoder a partir dels quals parar els peus a certs deliris del sarkozisme i que poden posar les bases de la renovació del corpus teòric del PS. Però si parlem dels resultats electorals com d'una hipòtesi probable, els tres punts de l'esperança que alimenta l'esquerra són només una hipòtesi possible: Sarkozy -i la UMP- tenen davant més de quatre anys per a refer-se, l'estat troba en la política municipal -cas del Grand Paris- una via per a recuperar el poder perdut a Brussel·les i amb la mundialització, i les bases teòriques de l'esquerra continuen necessitant una renovació urgent. I això encara és més evident al PS, que no té un líder que, amb el seu carisma, li tapi les vergonyes.

Octavi Martí
París